

Ако Христос не се роди в сърцето ти (есе)

Бъдни вечер

Тази нощ е тайнствена. Тази нощ е свята.

Предвечният Бог слиза от небесата, за да се сбъдне великата тайна на Боговъплъщението.

Не само богоизбраният народ – древният Израил, но и античният гръко-римски свят имат от векове предчувствието за идването от небесата на Месия като централно събитие в живота на човечеството. Цицерон (106 - 43 г. пр. Хр.) се позовава на прастаро предание, според което ще се яви небесен Избавител, Който ще спаси целия човешки род. В свое стихотворение Хораций (65 - 8 г. пр. Хр.) разсъждава: „Кой е в състояние да ни примири с Небето? Никой смъртен, дори и най-праведният. Само Бог може да осъществи това велико дело. Нека слезе Той от небесните висини, като вижда нашите бедствия”. Най-поразително е обаче свидетелството на Вергилий (70 - 10 г. пр. Хр.). Чрез Кумейската Сивила – загадъчна древна гадателка и прорицателка – той прави предсказанието: „Ще се роди тайнствено Дете, Син на Божеството, чрез Коего ще се поднови всичко създадено. То ще убие змията-звяр, ще премахне греха и ще въдвори мир в цялата земя...”

Античният свят е бил обхванат от дълбока криза. (Впрочем в много отношения тя наподобява духовните търсения и на нашето съвремие – историческите паралели очертават сходството.) Това е била цивилизация, която е започнала да изяжда самата себе си. Тя е поставила материалното над духовното. Това е бил свят, разтърсван от слепи страсти – свят на демагогия и излъгани тълпи, на разпътство, на омраза и безчовечност. В него обаче е бил дълбоко стаен копнежът по истинния Бог...

И в тази безнадеждна действителност – през оная Велика нощ на Ориента – идва Божествената Любов. Идва тихо и незабележимо. В спокойно величие и тържественост. Не с грозната мощ на оръжието, не с бързопреходния блясък на политическата власт и не с проникновението на рационалното познание. Вечният Живот навлиза в тленността на нашия свят. Висшата реалност обновява в потока на относителното безусловните ценности на човешкия живот. Хвърлен е мост, който съединява Бога с човека, висшето с нисшето.

Във вид на невинен Младенец, роден от Девица в пещерата край Витлеем, Бог идва на земята, повит и положен в ясли, за да се сбъдне предсказаното от старозаветните пророци.

Бог се явява в плът като най-обикновен Син Човечески. А Неговото учение, най-кратко е изразено, е: „Обичайте се, хора! Това е единственият път на вашето спасение!”

Дълбокият поврат трябва да стане вътре в самите нас – да ни изтръгне от стихията на зверските инстинкти, да ни преобрази със силата на любовта и човечността, с добротата и душевната хармония.

„Ако Иисус се роди сто пъти във Витлеем и нито веднъж в самия тебе, в твоето сърце, напразен е твоят живот” – възкликва мистикът поет Ангелус Силезиус (1624 – 1677).

А църковният отец и мислител св. Ефрем Сириец (IV в.) с проникновението на източен мъдрец пише:

„Днешният ден е ден на спасение. Той ни учи на мъдрост.

Днешната нощ носи мир и тишина на вселената. Тази нощ принадлежи на Кроткия. Нека всеки да превъзмогне своята ярост и суровост. Тя (днешната нощ) принадлежи на Смирения. Нека всеки да обуздае гордостта си и да смири високомерието си.

Днес е възсиял денят на милостта. Нека никой не преследва другия с отмъщение за нанесената му обида.

Настъпил е денят на радостта. Нека никой да не причинява печал и скръб.

Това е ден на благоволенieto. В него няма място за жестокосърдечност. Това е ден, безоблачен и ясен. Нека всеки обуздае гнева, нарушаващ мира и хармонията.

Това е денят, в който Бог е слязъл сред грешниците. Нека се засрами праведникът, който лицемерно се гордее пред грешника...

Днес Самото Божество се е вселило в човешката природа, за да се устреми и тя към всичко свято”.

Христос се ражда на земята. Целият християнски свят величае Рождеството на Предвечния Бог и в духовните песни звучи молитвеното преклонение не към някаква неznайна Висша Сила, но към конкретната историческа личност на Иисус Христос – извор две хилядолетия на титанична духовна енергия в човешките сърца. Бог – Творец на вселената – се явява в плът, за да ни научи на най-първичния и велик закон на живота: „Тази е Моята заповед: да любите един другото, както Аз ви възлюбих. Никой няма по-голяма любов от тая, да положи душата си за своите приятели” (Иоан. 15:12-13).

Син Божи, роден преди всички векове, дойде в живота ни, в нашата история, като Син Човечески, за да ни извести спасителното Си учение – учение на любов към човека за утвърждаване на неговата свобода и право на достоен живот в истина, добро и красота.

Източник:

Проф. Антоний Хубанчев – „Аз съм пътят и истината и животът”, София, 1997